

Arrest

nr. 182 699 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. BROCORENS loco advocaat C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 november 2015 en heeft zich op 5 november 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 16 juni 2016.

1.3. Op 29 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.K. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in het dorp Qalay Rigi, district Qarabagh, provincie Kabul. U trouwde 12 jaar geleden met M.H.M. (...) (CG xxx en OV xxx). Samen hebben jullie vijf kinderen. Een broer van u overleed 8 jaar geleden door toedoen van de Taliban. Naar aanleiding van dat incident verhuisde uw familie naar Iran. U was toen al getrouwd en bleef zelf in Afghanistan wonen.

Zeven jaar geleden werd de neef van uw man neef vermoord door de zoon van A.S. (...). Ook al wist iedereen dat die persoon de dader was, toch werd toen een andere man gearresteerd. Die zoon is immers een machtige man in de regio met connecties tot bij de overheid. Ook uw man kreeg het aan de stok met hem. Hij gehoorzaamde hem niet wanneer hij iets wou en op een dag in 'jauza', zes jaar geleden (periode van 22 mei-22 juni 2010), ontstond er een ruzie tussen hen over de bedeling van het water. Daarop stak die zoon hem twee keer met een mes. Uw man werd naar het ziekenhuis gebracht en achteraf diende hij een klacht in. Die zoon werd opgepakt maar dezelfde dag alweer vrij gelaten.

Sindsdien heeft uw man problemen met de zonen van A.S. (...), probeert hij hen te vermijden en gaat hij nooit ergens alleen naartoe. Telkens hij één van die zonen tegenkomt, bedreigen en verwijten ze hem. Een andere keer probeerde één van hen uw man bang te maken door te doen alsof hij hem zou omverrijden. Jullie konden echter niet weg omdat jullie voor uw schoonouders moesten zorgen. Twee jaar geleden stierf uw schoonmoeder en een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan overleed ook uw schoonvader.

Omdat uw man een jaar na de dood van zijn vader een ceremonie moest houden, konden jullie niet eerder weg.

Twee maanden voor jullie vertrek gebeurde er nog een incident. Eén van de zonen van A.S. (...) was 's nachts naar jullie huis gekomen, had aangeklopt en deed alsof hij A. (...) - de man van uw schoonzus - was. Jullie geloofden hem niet en later kreeg u ook de bevestiging van uw schoonzus dat het om een valstrik ging. Zij drong aan op jullie vertrek.

Eind september 2015, na de druivenoogst, maar voor de winter, verliet u met uw gezin (man en vijf kinderen) Afghanistan.

Op 4 november 2015 kwamen u en uw gezin aan in België en een dag later dienden jullie jullie asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: de taskara's (Afghaans identiteitsdocumenten) van uw man en twee van uw kinderen en een vaccinatiekaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de motieven van uw echtgenoot niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot (zie hieronder).

"Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (nl. uw behoren tot een bepaalde etnie, nationaliteit, politieke of religieuze of sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn. U had een persoonlijk conflict met S. (...) naar aanleiding van een ruzie over de irrigatie van jullie boomgaard (CGVS vragen 34-35) én omdat u hem eerder onvoldoende had gehoorzaamd (CGVS vragen 41-42). Diezelfde persoon had ook eerder al uw neef gedood. Deze problematiek ressorteert niet onder één van de hierboven vermelde criteria van de Vluchtelingenconventie en is aldus vreemd aan asiel.

Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Evenmin kan u omwille van de door u naar voor gebrachte problematiek de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Zo wordt het risico op het lijden van ernstige schade omwille van onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet) in uw hoofde ernstig gerelativeerd doordat u pas zes jaar nadat u neergestoken werd en pas een jaar nadat uw vader

overleed, uit Afghanistan vertrok - volgens u nochtans omwille van de bedreigingen en spanningen die zes jaar geleden zouden begonnen zijn (CGVS vragen 34-35, 38, 47-49). Indien de bedreigingen aan uw adres en de vrees die u had tegenover S. (...) - iemand die volgens u misbruik maakte van zijn macht - werkelijk zo ernstig waren, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u die situatie eerder zou proberen te ontvluchten. U hebt dat niet gedaan. Integendeel, zes jaar lang bent u op 5 à 10 minuten wandelen van S. (...) blijven wonen zonder een poging te ondernemen jullie conflict bij te leggen (CGVS vragen 78, 86-88). Het argument dat u niet eerder weg kon omdat uw ouders te oud waren en u voor hen moest zorgen, haalt u zelf onderuit doordat u pas een jaar na de dood van uw vader uw land verliet. Dat u niet eerder kon vertrekken omdat u nog een ceremonie moest organiseren, zoniet zouden de mensen roddelen over u, is geen afdoende reden om niet eerder te vertrekken vanwege uw vrees ten aanzien van S. (...). Continue bedreigingen, angst en pesterijen wegen niet op tegen roddels van dorpelingen die u nadien niet meer terug ziet, of op zijn minst voor een héél lange tijd niet meer zou terugzien. Dat u desondanks niet vertrekt, zegt veel over de ernst van de door u voorgehouden problemen. U had de door u vermelde herdenkingsceremonie ook kunnen overlaten aan uw zus of kozijnen die wel nog in de buurt woonden (CGVS vragen 7, 28-29, 89-90). Als de roddels van dorpelingen in uw optiek belangrijker zijn dan uw eigen veiligheid kan er enkel geconcludeerd worden dat de elementen die u aanbrengt niet zwaarwichtig genoeg zijn om als ernstige schade aanzien te worden.

Bovendien hebt u behalve de klacht die u indiende bij het districtshuis, in die zes jaar niets ondernomen om uw conflict met S. (...) bij te leggen of tot een vergelijk te komen. Nochtans bestaan er binnen de Afghaanse Pashtoungemeenschap (Pashtunwali-erecode) andere, informele maar doeltreffende manieren (vb. via bemiddeling van de 'jirga', een raad van ouderlingen) via dewelke u zou kunnen proberen uw ruzie op te lossen. U hebt echter niets gedaan om een einde te maken aan dat conflict. Dit bevestigt het vermoeden dat de problemen die u zou gehad hebben met S. (...) niet ernstig genoeg waren. Anders had er van u verwacht mogen worden dat u alles in het werk zou stellen om uw relatie met S. (...) te normaliseren, via de geijkte structuren of middelen die daarvoor binnen uw gemeenschap voorhanden zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Van de problemen die u had met S. (...) tijdens die zes jaar dat u nog in hetzelfde dorp woonde als hem kunt u voorts weinig concrete voorbeelden geven (CGVS vragen 52-53, 73-76). U kunt hier slechts enkele vrij algemene voorbeelden van geven. Behalve een moment waarop hij zou gedaan hebben alsof hij u zou omver rijden en de nacht waarin hij zich voordeed als A. (...), kunt u weinig meer vertellen dan dat hij u bedreigde en verweet. Wanneer u gevraagd wordt dit te verduidelijken aan de hand van concrete voorbeelden komt u niet verder dan dat hij u bedreigde en verweet. U zou toch in staat moeten zijn hier uitgebreider en gedetailleerder over te vertellen. Het conflict om het water lijkt zelfs opgelost te zijn: uit uw verklaringen blijkt niet dat u nadien nog discussies met hem hebt gehad over de bedeling van het water terwijl u zes jaar lang nog steeds water nodig had voor uw 1.500 druivelaars (CGVS vragen 30-32). Nochtans kan er uit uw verklaringen afgeleid worden dat S. (...) besliste wie wanneer en hoelang water kon gebruiken (CGVS vragen 17-19, 34). Hij was het immers die besliste dat uw beurt voorbij was en hij was naar uw zeggen de machtigste man in het dorp. Dat u desondanks al die jaren zonder problemen water kon blijven gebruiken en uw boomgaard kon blijven onderhouden, valt niet te rijmen met de wijze waarop u uw conflict met S. (...) heeft geschetst. Dit tast de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw asielmotieven in grote mate aan.

Met bovenstaande redenering in het achterhoofd bent u er evenmin in geslaagd het CGVS te overtuigen van het feit dat uw neef vermoord werd door S. (...) (CGVS vraag 53). U stelt zelf dat dit een grote zaak was en dat 'iemand van Kabul' was gekomen om dit nader te onderzoeken (CGVS vraag 59). Ook deze persoon (uit Kabul) heeft blijkbaar geoordeeld dat S. (...) niet de dader was. Daarnaast is het CGVS er niet in geslaagd iets over dit incident terug te vinden. De enige aanwijzing voor het feit dat S. (...) uw neef zou vermoord hebben, zijn uw eigen verklaringen (CGVS vragen 52-63). Overigens haalt u dit incident pas laat aan tijdens het gehoor. Eerder werd u al gevraagd in detail te vertellen over de redenen waarom u Afghanistan hebt verlaten, maar toen liet u na om over deze moord op uw neef te vertellen (CGVS vraag 34). Ook in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ, op 6 november 2015) vermeldt u de moord op uw neef totaal niet. Dat u hier niet eerder over vertelde omdat er niet naar gevraagd werd, kan niet aanzien worden als een voldoende excuus aangezien er van u verwacht wordt dat u spontaan en uitgebreid vertelt over uw problemen. De moord op een familielid is een té belangrijk element binnen uw relaas om zomaar te 'vergeten' vermelden omdat er niet expliciet naar gevraagd wordt. Mocht dit zich inderdaad hebben voorgedaan dan wijst het feit dat u dit aanvankelijk niet linkt aan uw persoonlijke problemen erop dat dit eigenlijk geen rol speelde in uw beslissing om te vertrekken. Uw conflict met S. (...) ontstond ook pas een jaar na die moord en tot dan was er blijkbaar niet echt sprake van een ernstig probleem tussen u en S. (...) (CGVS vragen 61, 67). Dit ondermijnt opnieuw de ernst van uw voorgehouden conflict met S. (...).

Verder is het opmerkelijk dat u zegt dat S. (...) van plan is om u te vermoorden, maar dat u in tussentijd zes jaar lang zonder problemen in elkaars buurt kon blijven wonen (CGVS vragen 82-85). Indien hij u werkelijk had willen doden, had hij - aangezien hij volgens u zo'n machtig figuur was in de regio - in die zes jaar ruim de tijd en de gelegenheid om dit te doen (CGVS vragen 34, 50, 55, 64-65). Dat hij dit niet deed omdat hij nooit de gelegenheid kreeg of omdat hij zelf bang was, is weinig waarschijnlijk gelet op de macht die u hem toedicht. Bovendien is zes jaar ruim voldoende om een ideale gelegenheid te vinden om u uit de weg te ruimen. Wanneer hij uw neef zou vermoord hebben, zouden er ook omstaanders geweest zijn die zagen wat hij deed zonder dat hij daarvan de gevolgen moest dragen. Daarnaast is het eveneens vreemd dat hij u nu nog steeds zou zoeken in het dorp, of dat hij u elders in het district of de provincie zou zoeken, mocht u naar daar verhuizen (CGVS vraag 28). Het conflict dat u had met hem is zeer lokaal. Indien u uit zijn buurt bent, is er voor hem geen logische reden om u nog steeds te willen terugvinden en uit de weg te ruimen. Uit het oog, uit het hart.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS."

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

In uw geval dient de veiligheidssituatie ten opzichte van het district Qarabagh, provincie Kabul beoordeeld te worden.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan-Security Situation" van januari 2016) blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. De middelen

2.1.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1.1.1. Betreffende de vluchtelingenstatus stelt verzoekster, na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het voordeel van de twijfel, dat de verwerende partij, waar zij van mening is dat de aangehaalde problemen van haar echtgenoot geen verband hebben met één van de criteria, zij integraal verwijst naar het beroep ingediend door haar man.

Verzoekster wijst er op dat zij een eigen vrees voor vervolging inroept wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep in Afghanistan, namelijk de vrouw.

Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij van mening is dat de vervolgingsvrees ingeroepen door haar en haar echtgenoot met betrekking tot S. niet gebonden kunnen worden met het vluchtelingenverdrag, dat zij het tegengestelde meent en volhardt een gegronde vrees voor vervolging te hebben wegens het behoren tot een welbepaalde sociale groep, dat zij een Afghaanse staatsburger is behorende tot de Pashtu gemeenschap binnen dewelke de Mujahideen of vorige Mujahideen commandanten de macht hebben, dat de Afghaanse staat onmachtig is en de wil niet heeft deze Mujahideen te bestrijden, dat nochtans heel veel van de Mujahideen leiders zijn overgegaan naar de taliban. Verzoekster wijst er op dat zij verklaard heeft dat S., die haar man vervolgt, een Mujahideen leider is en de macht heeft over haar regio van verblijf en meent dat zij in haar hoedanigheid van echtgenote van gewone burger en arme landbouwer, wonende in een regio waar Mujahideen leiders en/of taliban aanwezig zijn en de controle hebben, behoort tot een kwetsbare welbepaalde sociale groep die vervolgd wordt. Volgens verzoekster is haar echtgenoot het slachtoffer geweest van feiten van vervolgingen in zijn dorp van herkomst, uitgeoefend door een machthebbend persoon S., wegens het behoren tot een welbepaalde sociale groep, met name arme landbouwer in een clan georganiseerde

gemeenschapsstructuur, zonder enige mogelijkheid om zich daartegen te beschermen aangezien het Afghaans juridische systeem machteloos is en dat de Pashtu op traditionele bemiddelingsmethode gebaseerd zijn, in huidig geval, op de wil van beide partijen een oplossing te vinden via een gezaghebbende bemiddelaar. Verzoekster stelt ten gevolge een gegronde vrees voor vervolging te hebben en meent dat de vervolgingsfeiten wel degelijk verbonden zijn aan het vluchtelingenverdrag.

Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met de feiten en omstandigheden eigen aan verzoekster en haar land van herkomst. Verzoekster vraagt de Raad om haar verklaringen te herlezen en deze op een onpartijdige wijze te analyseren, dat zij van mening is dat haar verklaringen eenduidig, coherent en van goede trouw zijn en dat ze het uiterst kwetsbaar profiel van verzoekster bevestigen. Verzoekster stelt dat indien de Raad haar zou volgen met betrekking tot het aanhangen van het asielrelaas van verzoekster aan het vluchtelingenverdrag, zij wenst te wijzen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dat de vervolgingen die zij ondergaan heeft in Afghanistan een vermoeden vormen dat zij nieuwe vervolgingsfeiten zal ondergaan in geval van terugkeer naar haar land, dat het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet tegensprekt en niet bewijst dat zij in geval van een terugkeer naar Irak/Bagdad geen risico loopt op het herleven van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Zij verwijst naar twee arresten van de Raad.

Verzoekster meent dat haar op basis van haar eenduidige verklaringen, de neergelegde stukken alsook haar bijzonder kwetsbaar profiel in haar hoedanigheid van vrouw in een Afghaanse context, het voordeel van de twijfel moet toegekend worden en dat er voldoende elementen zijn om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen, dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet op afdoende wijze heeft uitgevoerd.

2.1.1.1.2. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoekster, na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dat indien de Raad oordeelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan de subsidiaire bescherming haar moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade omwille van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van verzoekster als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict dat in Irak, Bagdad, heerst maar ook wegens een reëel risico op foltering en/of vernederende en onmenselijke behandeling. Verzoekster wijst er op dat haar de subsidiaire bescherming geweigerd wordt wegens het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie in de provincie Kabul niet overeenkomt met de omstandigheden naar de welke artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verwijst. Verzoekster volgt deze zienswijze niet. Evenmin volgt zij de zienswijze dat aangezien de verwerende partij van mening is dat het asielrelaas van verzoekster niet gebonden is aan het vluchtelingenverdrag en de vervolgingsvreezen in vraag stelt, zij geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster volhardt een risico te hebben tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Afghanistan en dat de overheid haar hiertegen niet kan beschermen, alsook dat de algemene situatie in Afghanistan, waaronder Kabul, overeenkomt met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat de subsidiaire beschermingsstatus haar moet worden toegekend, dat zij een vrouwelijke Afghaanse staatsburger is, afkomstig uit de provincie Kabul, dat zij behoort tot de Pashtu gemeenschap, dat er een binnenlands gewapend conflict heerst in Afghanistan en dat zij en haar familie bovendien het slachtoffer zijn geweest van de goede wil van S., dat ze een reëel risico lopen op vernederende en onmenselijke behandelingen uitgeoefend door deze machtige leider van hun dorp zonder enig middel om zich hiertegen te verzetten en te beschermen, dat zij zich in geen van de uitsluitingsgevallen bevindt en de voorwaarden voor de toekenning van subsidiaire bescherming vervult, dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Na een theoretisch betoog betreffende artikel 41 van het Handvest, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 4 van de

kwalificatierichtlijn, artikel 4 van het koninklijk besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de bewijslast in asielzaken, stelt verzoekster dat de verwerende partij haar verwijt geen beroep te hebben gedaan op de overheid om zich tegen S. te beschermen, alsook dat er bemiddelingsmethodes bestaan bij de Pashtu. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot wel hulp heeft gevraagd van de overheid maar deze niets ondernomen hebben om hem en zijn familie te beschermen, dat de Afghaanse staat machteloos is tegenover de vele, lokale of grotere, milities die de controle hebben overgenomen over bepaalde dorpen, dat dit het geval is te Qalay Faiz, een dorp gelegen in het district Qarabargh in de provincie Kabul. Zij benadrukt dat Afghanistan verscheurd is door oorlog gedurende de laatste 30 jaar met ernstige gevolgen voor het juridische systeem, waarbij zij verwijst naar informatie uit het administratief dossier. Betreffende de traditionele vormen van bemiddeling, benadrukt verzoekster dat de Pashtunwali, de traditionele wet van de Pashtu gemeenschap, verschillende vormen van conflictresolutie bevat, dat echter, zoals de informatie van de verwerende partij bevestigt, indien het geschil twee personen betreft zonder dat de hele gemeenschap of het dorp erin betrokken is, *“zit de initiatief bij die contact moeten met een geïnformeerde, een wijze persoon van de gemeenschap of de (traditionele) raad samen roepen”*, dat, zoals zij verklaarde, S. een machtig persoon was in het dorp dewelke over distributie van water besliste, dat in geen geval S. van wil was om zijn geschil met haar echtgenoot door een oude en/of door de raad (jirga) te laten oplossen, dat hij zijn macht haalt uit de angst die hij veroorzaakt bij de personen van het dorp. Verzoekster vervolgt dat aangezien het juridisch systeem in Afghanistan fel onmachtig is en dat in geen geval S. zijn geschillen met haar echtgenoot via de traditionele bemiddelingsmethode wenst op te lossen, het maar denkbeeldig is dat haar echtgenoot beroep kan doen op instanties om zichzelf en zijn familie te beschermen tegen de meest invloedrijke persoon van zijn dorp, dat bovendien zij en haar gezin niet konden, noch kunnen verhuizen aangezien ze landbouwer zijn en de mogelijkheid niet hebben om zich in de stad te vestigen of naar een ander dorp te gaan waar ze nieuwe grond zouden moeten kopen, des te meer dat het clan systeem uiterst belangrijk is in Afghanistan en dat je je niet zomaar in een ander dorp kan vestigen aldaar, dat een verhuis in geen geval een waarborg is om geen problemen meer te ontmoeten met andere machtige personen die leiding hebben over een dorp, dat aldus niet met reden haar kan verweten worden dat zij amper beroep heeft gedaan op andere instanties om de geschillen opgelost te zien.

Betreffende het motief aangaande het blijven leven in zijn dorp, stelt verzoekster dat haar echtgenoot jaren lang enkel met behulp van andere mensen die hem vergezelden toen hij naar buiten moest gaan, in zijn dorp heeft kunnen leven, dat zij jaren lang met angst en vrees heeft geleefd voor haar en haar familie, dat zij in de onmogelijkheid was de ouders van haar echtgenoot en haar echtgenoot te verlaten, dat eenmaal de ouders van haar echtgenoot overleden waren, de familie de beslissing heeft genomen te vluchten, dat zij inderdaad nog één jaar heeft gewacht vooraleer zij met haar echtgenoot Afghanistan verliet, dat de verwerende partij rekening moet houden met de traditie en het belang van de eer in Afghanistan, zoals blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier, dat zij duidelijk heeft verklaard dat zij in de onmogelijkheid was vroeger het land te verlaten wegens de ouders van haar echtgenoot die zij niet in de steek mocht laten en dat, na het overlijden van de vader van haar echtgenoot, haar echtgenoot de ceremonie moest respecteren, dat zij vlak na de ceremonie het land heeft verlaten. Verzoekster meent dat de verwerende partij hun houding beoordeelt zonder rekening te houden met de omstandigheden en de regels eigen aan de gemeenschap en het land van herkomst, dat aldus de verwerende partij niet met kennis van zaken een beslissing heeft genomen en haar beoordeling verwrongen is. Verzoekster verwijst naar het UNHCR dat er op wees dat Afghanistan het vierde meest gevaarlijke land is voor etnische minderheden zoals Pashtuns. Verzoekster meent dat de documenten toegevoegd aan het administratief dossier een bevestiging vormen van haar vervolgingsvrees, dat zij volhardt dat de neef van haar echtgenoot vermoord werd in het dorp en in het kader van de vervolgingsfeiten zoals uiteengezet in de interview van hun familie, dat zij een gegronde vrees heeft vermoord of vervolgd te worden of andere vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan in Afghanistan. Evenzeer volhardt verzoekster dat de verwerende partij een te summier onderzoek heeft gedaan van de clanstructuur in de Pashtu gemeenschap en de conflicten die tussen de leden heersen, dat zij aldus niet met kennis van zaken een beslissing heeft kunnen nemen.

Betreffende de analyse door de verwerende partij van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek deze in de provincie Kabul, gegrond op het UNHCR rapport van april 2016 en het document EASO van januari 2016, stelt verzoekster dat zij zal aantonen dat de verwerende partij zich niet beroept op de meest recente informatie die beschikbaar is en dat de verwerende partij een partijdige lezing doet van deze documenten, dat de bestreden beslissing niet als draagkrachtig gemotiveerd kan worden beschouwd daar de verwerende partij niet met kennis van zaken haar beslissing heeft genomen.

Verzoekster wijst er op dat het UNHCR rapport van april 2016 duidelijk stelt dat er heden in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict heerst, dat het rapport bevestigt dat de situatie onvoorspelbaar is en dat burgers de gevolgen van het conflict dragen en dat bezorgdheid werd uitgedrukt over de mogelijkheid en effectiviteit van het verzekeren van de veiligheid en stabiliteit in Afghanistan en dat schending van mensenrechten voorkomen in elk deel van het land, ongeacht wie controle heeft over dat deel. Zij vervolgt dat aangezien de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dat burgers steeds de dupe zijn van het binnenlands gewapend conflict dat er heerst, de verwerende partij haar beslissing moet staven op de meest actuele beschikbare informatie, dat dit niet het geval is daar de bestreden beslissing ook gestaafd is op het EASO rapport van januari 2016, zijnde zeven maanden geleden en welke de incidenten van 2015 relateert maar geen rekening houdt met de toenemende conflicten in 2016, dat bovendien de verwerende partij op basis van het EASO rapport beweert dat er regionale verschillen zijn betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, dat het UNHCR rapport in tegendeel geen regionale verschillen bevat en bevestigt dat het hele Afghaanse grondgebied een binnenlands gewapend conflict kent alsook de onmacht van de Afghaanse staat om zijn eigen burgers te beschermen. Verzoekster meent dat een rapport, EASO rapport, dat de feiten van 2015 relateert, alhoewel de situatie van het land onvoorspelbaar is en dat er grote bezorgdheden bestaan betreffende het vermogen van de staat om zijn burgers te beschermen (UNHCR rapport van april 2016) niet als actueel kan beschouwd worden en de bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen. Zij wijst er op dat de Raad al heeft geoordeeld dat in geval een betrokken land geteisterd is met een onvoorspelbare en evolutieve veiligheidssituatie, een beslissing gestaafd moet zijn op de meest actuele informatie, dat een rapport van 8 maanden oud niet als actueel en/of draagkrachtig kan worden beschouwd en dit, des te meer dat het UNHCR rapport dat recenter is het willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict over het hele Afghaanse grondgebied bevestigt, dat de vele aanslagen die plaatsvinden in Kabul en een groot aantal, willekeurige, burgerslachtoffers veroorzaakt, de conclusie van het bestaan van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict bevestigt.

Voorts wenst verzoekster aan te tonen dat de verwerende partij een partijdige lezing maakt van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster wijst er op dat het UNHCR rapport duidelijk schrijft dat mensen die Afghanistan ontvluchten vervolging kunnen vrezen voor redenen die gerelateerd zijn aan het voortdurende gewapend conflict in Afghanistan of op grond van mensenrechtenschendingen die niet rechtstreeks gerelateerd zijn aan het conflict of de combinatie van de twee. De verwerende partij beweert dat het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen en de veiligheidssituatie bevestigt, doch, zo stelt verzoekster, heeft zij kennis genomen van het UNHCR rapport maar nergens gelezen over regionale verschillen omtrent de Afghaanse veiligheidssituatie, maar wel, integendeel, dat Afghanistan, in zijn geheel, geteisterd is met een binnenlands gewapend conflict. Verzoekster vervolgt dat het rapport bovendien bevestigt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 merkwaardig is verslechterd omwille van de toenemende aanwezigheid en toenemende agressieve campagnes van de taliban en de vele Anti-Gouvernement Elements (AGE) in verschillende steden en regio's, alsook de controle die ze er nemen, dat tegen het einde de taliban blijkbaar meer territorium had dan eender welk jaar sinds 2011, dat de proliferatie van AGE's met verschillende doelen en agenda's, inclusief de opkomende bedreiging van ISIS-geaffilieerde groepen, in combinatie met geweld tussen de opstandelingen de veiligheidssituatie verder gecompliceerd heeft. Dat het rapport meedeelt dat deze ontwikkelingen in overweging moeten genomen worden tegen een achtergrond van corruptie, problemen om overheidsautoriteiten te installeren en in stand te houden, voortdurende zorgen over de zwakheid van de 'rule of law' en het niet voldoende presterende juridische systeem, hoge criminaliteit, wijdverspreide mensenrechtenschendingen en een algemeen klimaat van straffeloosheid, dat het rapport de impact van het geweld op de burger nagaat en bevestigt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en de burgers steeds de dupe zijn van het conflict en dat 2015 het hoogst aantal burgerslachtoffers kende. Concluderend stelt verzoekster dat het duidelijk is dat op basis van het UNHCR rapport er een binnenlands gewapend conflict plaats vindt in Afghanistan, dat de Afghaanse overheid onmachtig is de burgers te beschermen zowel in de steden als op het platteland en dat de taliban en andere AGE's meer en meer controle nemen over de regio's alsook dat het aantal burgerslachtoffers steeds toeneemt.

Betreffende het risico op ernstige bedreiging voor het leven, de fysieke integriteit of vrijheden omwille van het willekeurig conflict, bevestigt het rapport, volgens verzoekster, dat er rekening moet gehouden worden met het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflict gerelateerde incidenten en het aantal ontheemden wegens het conflict, dat niettegenstaande deze vaststelling het rapport tevens bepaalt dat deze overwegingen niet beperkt zijn tot de onmiddellijke impact van het geweld, doch dat deze ook de indirecte gevolgen op lange termijn van conflict gerelateerd geweld die aanleiding geven tot bedreiging

voor het leven, de fysieke integriteit of vrijheden in overweging moeten worden genomen, dat het dus niet voldoende is enkel op basis van de drie criteria de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Verzoekster wijst er op dat wegens het willekeurig gewapend conflict dat in Afghanistan heerst, en de gevolgen er van op andere landen van de regio, er verschillende initiatieven werden genomen om Afghanen te kunnen verwelkomen in andere landen, dat dit belangrijk is gelet op het feit dat gemeld wordt dat vele Afghanen die de laatste jaren terugkeren niet in de mogelijkheid zijn te re-integreren in hun thuisgemeenschappen, wat leidt tot secundaire ontheemding, meestal tot stedelijke gebieden, dat terugkeerders enorme moeilijkheden ondervinden om hun leven her op te bouwen in Afghanistan, dat ongeveer 40% van de terugkeerders kwetsbaar zijn met weinig toegang tot levensmiddelen, eten en onderdak, dat de voortdurende onveiligheid in hun regio van oorsprong, het verlies van levensmiddelen en vermogen, het gebrek aan gezondheidszorg en onderwijs en moeilijkheden om hun land en eigendommen terug te krijgen, hindernissen vormen voor zowel IDP's als teruggekeerde asielzoekers. Verzoekster meent dat wegens de algemene context van het conflict, niet alleen dient nagegaan te worden of verzoekster een risico loopt op ernstige bedreiging van haar leven en fysieke integriteit maar ook of zij daadwerkelijk de mogelijkheid heeft zich te hervestigen in haar hoedanigheid van teruggekeerde asielzoeker in haar regio van afkomst of ergens anders in Afghanistan, dat het rapport op een objectieve wijze aanduidt dat een heel groot aantal van hen deze mogelijkheid niet heeft en, ten gevolge, het slachtoffer is van onmenselijke en vernederende behandelingen in Afghanistan, dat aangezien de verwerende partij haar beslissing grondt op het rapport van het UNHCR ze kennis heeft van dit risico dat terugkerende asielzoekers lopen, wat een voorspelbaar gevolg vormt van de weigering tot toekenning van internationale bescherming in hoofde van Afgaanse asielzoekers, dat in toepassing van artikel 3 van het EVRM België de verplichting heeft niemand terug te sturen naar zijn land van herkomst of een eerste land van asiel in geval hij daar een reëel risico loopt tot de schending van zijn fundamentele rechten, dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd naar de situatie van verzoekster in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Ten slotte stelt verzoekster dat de actuele informatie over Afghanistan het binnenlands gewapend conflict bevestigt, alsook de toenemende incidenten en burgerlijke slachtoffers in Kabul, dat sinds maart 2016 de Taliban hun 'spring offensive' leiden over heel Afghanistan. Verzoekster verwijst naar een artikel van Reuters. Zij betoogt dat betreffende de onmacht van de overheid en het ANSF, het ECOI document bevestigt dat het leger een heel groot aantal slachtoffers en deserteurs kent, wat hen in de uiterste moeilijkheden stelt om, enerzijds, het personeel te rekruteren, en anderzijds, een effectieve strijd te leveren tegen het toenemende aantal AGE's en hun toenemende macht, dat de situatie in 2016 verder verslechterd is, alsook binnen Kabul en de provincie van Kabul met minstens 15 aanslagen tussen januari en juni 2016 en honderden burgerlijke slachtoffers, dat bovendien het ECOI rapport herhaalt dat de Afgaanse regering is getroffen door een grootschalige corruptie, nepotisme en vriendjespolitiek, dat er op 23 juli 2016 weer een bomaanslag plaatsvond in Kabul tegen een groep burgers die vredevol betoogden, waarbij verzoekster verwijst naar een reactie van Amnesty International en een artikel van Human Right Watch. Verzoekster meent dat uit de beschikbare en actuele informatie dus duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie verslechterd is zowel in de stad Kabul, de provincie van Kabul als in Afghanistan in het algemeen, dat het dus van uiterst belang is dat de verwerende partij tot een nauwkeurige analyse overgaat van de reële risico's die verzoekster loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan en zich niet tevreden kan stellen met het bepalen dat *"De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard."*, dat deze vaststellingen niet overeenkomen met de beschikbare en actuele informatie die zij voegt bij het verzoekschrift.

2.1.2. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt verzoekster in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.1.3. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken, zoals blijkt uit haar inventaris:

"1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, Commissariaat-generaal voor de Vreemdelingen en de staatlozen, 11.05.2016,

2. Aanstelling advocaat door het Bureau d'Aide Juridique te Brussel,

3. Human Right Watch, "The Rule of the Gun Human Rights Abuses and Political Repression in the Run-up to Afghanistan 's Presidential Election", Briefing paper September 2004, beschikbaar op <https://mvw.hrw.org/legacv/backiHwnder/asia/afghanistan0904/afghanistan0904.pdf> (52 paginas)
4. "Rapport annuel de l'ONU : Toujours plus de victimes civiles en Afghanistan", Sputniknews, 17.02.2016,
5. RFI, « Afghanistan : un nombre de morts sans précédent pour l'année 2015 », 15.02.2016
6. Afghanistan, website van de Franse diplomatie, 29.02.2016
7. EASO, Asylum trends, April 2016
8. Afghanistan: Conflict induced displacements. Snapshot (1 January - 30 April 2016, 15 May 2016
9. Patricia GOSSMAN, "Dispatches: Afghanistan's Civilians Bear Brunt of Taliban Offensive", Human Right Watch, 19dl April 2016
10. Phelim KINE, « Dispatches: Afghanistan's Worsening Civilian Casualty Horror", Human Right Watch, 27.07.2016
11. James MACKENZIE, "Taliban announce start of spring offensive in Afghanistan", Reuters, 12th April 2016"

2.2. Betreffende de vluchtelingenstatus

2.2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.H.M. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing, voor wat betreft de beoordeling van de vluchtelingenstatus, dezelfde middelen aan als haar echtgenoot M.H.M. In haar verzoekschrift stelt zij expliciet "Dat, betreffende de vrezen voor vervolgingen, verzoekster integraal verwijst naar het beroep ingediend in name van z'n echtgenoot (...)".

De Raad heeft in het arrest nr. 182 698 van 22 februari 2017 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus luidt als volgt:

"3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

3.6. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de

waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van: het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

3.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart met zijn gezin zijn land van herkomst te zijn ontvlucht, uit vrees voor S., een machtig man in het dorp, die zijn neef vermoorde en met wie hij een ruzie had

over de waterverdeling, naar aanleiding waarvan hij neergestoken werd en door wie hij daarna bedreigd werd, waarbij S. éénmaal deed alsof hij verzoeker wou aanrijden en waarbij S., volgens verzoekers vermoedens, éénmaal naar hun huis kwam 's nachts.

De Raad stelt vast dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van het relaas. Betreffende de moord op de neef van verzoeker stelt de commissaris-generaal terecht "bent u er evenmin in geslaagd het CGVS te overtuigen van het feit dat uw neef vermoord werd door S. (...) (CGVS vraag 53). U stelt zelf dat dit een grote zaak was en dat 'iemand van Kabul' was gekomen om dit nader te onderzoeken (CGVS vraag 59). Ook deze persoon (uit Kabul) heeft blijkbaar geoordeeld dat S. (...) niet de dader was. Daarnaast is het CGVS er niet in geslaagd iets over dit incident terug te vinden. De enige aanwijzing voor het feit dat S. (...) uw neef zou vermoord hebben, zijn uw eigen verklaringen (CGVS vragen 52-63). Overigens haalt u dit incident pas laat aan tijdens het gehoor. Eerder werd u al gevraagd in detail te vertellen over de redenen waarom u Afghanistan hebt verlaten, maar toen liet u na om over deze moord op uw neef te vertellen (CGVS vraag 34). Ook in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ, op 6 november 2015) vermeldt u de moord op uw neef totaal niet. Dat u hier niet eerder over vertelde omdat er niet naar gevraagd werd, kan niet aanzien worden als een voldoende excuus aangezien er van u verwacht wordt dat u spontaan en uitgebreid vertelt over uw problemen. De moord op een familielid is een té belangrijk element binnen uw relaas om zomaar te 'vergeten' vermelden omdat er niet expliciet naar gevraagd wordt. Mocht dit zich inderdaad hebben voorgedaan dan wijst het feit dat u dit aanvankelijk niet linkt aan uw persoonlijke problemen erop dat dit eigenlijk geen rol speelde in uw beslissing om te vertrekken." Waar verzoeker volhardt dat zijn neef vermoord werd in het dorp en in het kader van de vervolgingsfeiten zoals uiteengezet in zijn interview, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn asielmotieven, doch weerlegt hij hiermee de voormelde pertinente vaststellingen niet. Deze blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad gehandhaafd.

Betreffende het relaas van verzoeker waarbij de problemen tussen hem en S. ontstonden na een ruzie over de waterbedeling voor de boomgaard, stelt de Raad vast dat verzoeker er geenszins in slaagt overtuigende en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de ruzie over de waterbedeling tussen hem en S. en de gevolgen van deze ruzie. Immers werd verzoeker gevraagd wat gebeurde nadat hij neergestoken werd door S. tot het moment dat hij naar het ziekenhuis ging en dit op een gedetailleerde manier te doen, doch komt verzoeker niet verder dan het probleem te herhalen dat geleid heeft tot de steekpartij en te wijzen op het feit dat hij nadien schrik had en probeerde niet alleen buiten te komen (gehoorverslag CGVS, vragen 40 en 41). Verzoeker slaagt er dus niet in de gestelde vraag te beantwoorden en gedetailleerd de gebeurtenissen te omschrijven tussen het ogenblik dat hij neergestoken werd en het ogenblik dat hij naar het ziekenhuis vertrok. Ook wanneer de protection officer meer specifieke vragen stelt betreffende de gebeurtenis van de steekpartij, meer bepaald hoe het voelt om neergestoken te worden, komt verzoeker niet verder dan de aanleiding tot de steekpartij te verhalen, te stellen dat hij geen ruzie wil maken met een gewapend iemand, dat hij zal vermoord worden als hij dat doet en tot het stellen van de vraag wie dan voor zijn kinderen zal zorgen (gehoorverslag CGVS, vraag 44). Wanneer de protection officer er op wijst dat verzoeker de aanleiding reeds verhaalde doch dat hij wil weten hoe het voelt om neergestoken te worden, over het moment waarop verzoeker neergestoken wordt, antwoordt verzoeker dat S. zijn mes heeft bovengehaald en dat hij schrik had, dat hij gereageerd heeft door zijn mes af te pakken en dat S. zijn hand raakte en dan zijn arm en dat andere mensen S. tegenhielden daar hij misschien van plan was nog eens te steken (gehoorverslag CGVS, p. 45). Vervolgens vraagt de protection officer wat er gebeurt nadat hij geraakt is, waarop verzoeker antwoordt dat hij naar het ziekenhuis moest, waar hij een week opgenomen werd en een baxter kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 46). Wanneer een discussie over de waterbedeling eindigt in het toedienen van messteken aan verzoeker, kan verwacht worden dat verzoeker zich niet zou beperken tot dergelijke vage verklaringen. De Raad merkt op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielsrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook stelt de commissaris-generaal terecht vast "Van de problemen die u had met S. (...) tijdens die zes jaar dat u nog in hetzelfde dorp woonde als hem kunt u voorts weinig concrete voorbeelden geven (CGVS vragen 52-53, 73-76). U kunt hier slechts enkele vrij algemene voorbeelden van geven. Behalve een moment waarop hij zou gedaan hebben alsof hij u zou omver rijden en de nacht waarin hij zich voordeed als A. (...), kunt u weinig meer vertellen dan dat hij u bedreigde en verweet. Wanneer u gevraagd wordt dit te verduidelijken aan de hand van concrete voorbeelden komt u niet verder dan dat hij u bedreigde en verweet. U zou toch in staat moeten zijn hier uitgebreider en gedetailleerder over te vertellen. Het conflict om het water lijkt zelfs opgelost te zijn: uit uw verklaringen blijkt niet dat u nadien nog discussies met hem hebt gehad over de bedeling van het water terwijl u zes jaar lang nog steeds water nodig had voor uw 1.500 druivelaars (CGVS vragen 30-32). Nochtans kan er uit uw verklaringen afgeleid worden dat S. (...) besliste wie wanneer en hoelang water kon gebruiken (CGVS vragen 17-19, 34). Hij was het immers die besliste dat uw beurt voorbij was en hij was naar uw zeggen de machtigste man in het dorp. Dat u desondanks al die jaren zonder problemen water kon blijven gebruiken en uw boomgaard kon blijven onderhouden, valt niet te rijmen met de wijze waarop u uw conflict met S. (...) heeft geschetst. Dit tast de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw asielmotieven in grote mate aan."

Zelfs indien enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker problemen had in zijn land van herkomst met S. en S. een machtig man is, stelt de Raad vast dat het gedrag van verzoeker en de door verzoeker verklaarde feiten betreffende het zes jaar lang kunnen wonen in de buurt van S., terwijl voormelde hem wou vermoorden, niet in overeenstemming te brengen zijn met of geenszins getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging door S. alsook het risico op het lijden van ernstige schade in hoofdte van verzoeker ernstig gerelativeerd door het feit dat verzoeker pas zes jaar nadat hij werd neergestoken en pas een jaar nadat zijn vader overleed, uit Afghanistan vertrok, terwijl verzoeker wel verklaarde dat hij Afghanistan verliet naar aanleiding van de bedreigingen en spanningen die zes jaar geleden begonnen naar aanleiding van het probleem met de waterbedeling (gehoorverslag CGVS, vragen nrs. 34-35, 38, 47-49). Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast "Indien de bedreigingen aan uw adres en de vrees die u had tegenover S. (...) - iemand die volgens u misbruik maakte van zijn macht - werkelijk zo ernstig waren, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u die situatie eerder zou proberen te ontvluchten. U hebt dat niet gedaan. Integendeel, zes jaar lang bent u op 5 à 10 minuten wandelen van S. (...) blijven wonen zonder een poging te ondernemen jullie conflict bij te leggen (CGVS vragen 78, 86-88). Het argument dat u niet eerder weg kon omdat uw ouders te oud waren en u voor hen moest zorgen, haalt u zelf onderuit doordat u pas een jaar na de dood van uw vader uw land verliet. Dat u niet eerder kon vertrekken omdat u nog een ceremonie moest organiseren, zoniet zouden de mensen roddelen over u, is geen afdoende reden om niet eerder te vertrekken vanwege uw vrees ten aanzien van S. (...). Continue bedreigingen, angst en pesterijen wegen niet op tegen roddels van dorpelingen die u nadien niet meer terug ziet, of op zijn minst voor een héél lange tijd niet meer zou terugzien. Dat u desondanks niet vertrekt, zegt veel over de ernst van de door u voorgehouden problemen. U had de door u vermelde herdenkingsceremonie ook kunnen overlaten aan uw zus of kozijnen die wel nog in de buurt woonden (CGVS vragen 7, 28-29, 89-90). Als de roddels van dorpelingen in uw optiek belangrijker zijn dan uw eigen veiligheid kan er enkel geconcludeerd worden dat de elementen die u aanbrengt niet zwaarwichtig genoeg zijn om als ernstige schade aanzien te worden."

en

"Verder is het opmerkelijk dat u zegt dat S. (...) van plan is om u te vermoorden, maar dat u in tussentijd zes jaar lang zonder problemen in elkaars buurt kon blijven wonen (CGVS vragen 82-85). Indien hij u werkelijk had willen doden, had hij - aangezien hij volgens u zo'n machtig figuur was in de regio - in die zes jaar ruim de tijd en de gelegenheid om dit te doen (CGVS vragen 34, 50, 55, 64-65). Dat hij dit niet deed omdat hij nooit de gelegenheid kreeg of omdat hij zelf bang was, is weinig waarschijnlijk gelet op de macht die u hem toedicht. Bovendien is zes jaar ruim voldoende om een ideale gelegenheid te vinden om u uit de weg te ruimen. Wanneer hij uw neef zou vermoord hebben, zouden er ook omstaanders geweest zijn die zagen wat hij deed zonder dat hij daarvan de gevolgen moest dragen. Daarnaast is het eveneens vreemd dat hij u nu nog steeds zou zoeken in het dorp, of dat hij u elders in het district of de provincie zou zoeken, mocht u naar daar verhuizen (CGVS vraag 28). Het conflict dat u had met hem is zeer lokaal. Indien u uit zijn buurt bent, is er voor hem geen logische reden om u nog steeds te willen terugvinden en uit de weg te ruimen. Uit het oog, uit het hart."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij jaren lang enkel met behulp van andere mensen die hem vergezelden naar buiten ging en zo aldus heeft kunnen leven in zijn dorp, weerlegt hij de motieven van de commissaris-generaal niet. Bovendien vindt zijn verklaring dat hij jaren lang enkel met behulp van andere mensen die hem vergezelden naar buiten ging, geen steun in zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoeker dat hij, sinds de ruzie, door hem bedreigd werd maar dat als er andere mensen aanwezig waren hij hem niet bedreigde (gehoorverslag CGVS, vraag 34), waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker voorhoudt dat hij enkel bedreigd werd als hij S. alleen tegenkwam. Voorts verklaart verzoeker ook dat hij na het incident een tijdje thuis zat, maar dan terug moest gaan naar de boomgaard, naar buiten komen enzo, dat S. probeerde hem aan te rijden en dat hij hem bedreigde als ze elkaar tegenkwamen, dat hij schrik had en probeerde naar huis te gaan voor het donker werd, dat hij S. wou vermijden, negeren, niet tegenkomen (gehoorverslag CGVS, vraag 35). Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker altijd bij het naar buiten gaan vergezeld werd door iemand anders.

Met zijn betoog dat hij jaren lang met angst en vrees heeft geleefd voor hem en zijn familie, dat hij in de onmogelijkheid was zijn eigen ouders te verlaten, dewelke oud en afhankelijk van hem waren, dat eenmaal zijn ouders overleden waren, zijn familie de beslissing heeft genomen te vluchten, dat hij inderdaad nog één jaar heeft gewacht vooraleer hij met zijn vrouw Afghanistan verliet, dat de verwerende partij rekening moet houden met de traditie en het belang van de eer in Afghanistan, zoals blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier, dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij in de onmogelijkheid was vroeger het land te verlaten wegens zijn ouders die hij niet in de steek mocht laten en dat, na het overlijden van zijn vader, hij de ceremonie moest respecteren, dat hij vlak na de ceremonie het land heeft verlaten, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen, doch weerlegt hij hiermee de voormelde pertinente motieven betreffende het niet aantonen van de ernst van de vrees en de zwaarwichtigheid van de ernstige schade, niet.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zijn houding beoordeelt zonder rekening te houden met de omstandigheden en de regels eigen aan zijn gemeenschap en zijn land van herkomst, met name dat beschouwd worden als oneervol één van de ergste dingen is die een Pashtun te beurt kan vallen en dat eer, waardigheid en schaamte centrale concepten zijn in Pashtunwali, dat aldus de verwerende partij niet met kennis van zaken een beslissing heeft genomen en zijn beoordeling verwrongen is, weerlegt hij de motieven "Continue bedreigingen, angst en pesterijen wegen niet op tegen roddels van dorpelingen die u nadien niet meer terug ziet, of op zijn minst voor een héél lange tijd niet meer zou terugzien. Dat u desondanks niet vertrekt, zegt veel over de ernst van de door u voorgehouden problemen" niet. Immers kunnen de schaamte of het beschouwd worden als oneervol bij het niet uitvoeren van een ceremonie niet verklaren waarom verzoeker, indien hij een gegronde vrees heeft voor vervolging of het risico loopt op ernstige schade, niet vertrekt daar hij, bij een vlucht, de mensen die hem kennen en afweten van het niet organiseren van een ceremonie, nadien niet meer terugziet of op zijn minst voor een heel lange tijd niet meer zou terugzien.

Met de eenvoudige stelling dat het UNHCR er op wees dat Afghanistan het vierde meest gevaarlijke land is voor etnische minderheden zoals Pashtuns, toont verzoeker geenszins in concreto aan ook daadwerkelijk om deze redenen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit tot een bepaalde maatschappelijke groep te behoren, wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, waar hij in casu in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar een algemeen rapport.

In zoverre verzoeker stelt dat hij niet naar de stad kan verhuizen daar hij landbouwer is, toont hij geenszins aan dat de enige optie er in bestaat om naar de stad te verhuizen. Waar hij stelt dat hij niet kon en kan verhuizen met zijn gezin daar zij landbouwer zijn en niet de mogelijkheid hebben om naar een ander dorp te gaan waar ze nieuwe grond zouden moeten kopen, toont verzoeker deze onmogelijkheid niet aan. Immers was verzoeker wel in staat om een deel van de boomgaard te verkopen (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 31). Waar verzoeker voorhoudt dat het clansysteem uiterst belangrijk is in Afghanistan en dat je je niet zomaar in een ander dorp kan vestigen aldaar, beperkt hij zich eveneens tot een loutere bewering. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou blijken dat verhuizen in Afghanistan naar ander een dorp niet mogelijk is omwille van het clansysteem. Waar verzoeker stelt dat een verhuis in geen geval een waarborg is om geen problemen meer te ontmoeten

met andere machtige personen die leiding hebben over een dorp, toont hij niet aan niet te kunnen verhuizen in Afghanistan daar het eventueel hebben van problemen na een verhuis louter hypothetisch is.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij een te summier onderzoek heeft gedaan van de clanstructuur in de Pashtu gemeenschap en de conflicten die tussen de leden heersen, dat zij aldus niet met kennis van zaken een beslissing heeft kunnen nemen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond op welke wijze een dergelijk onderzoek tot een andere beoordeling van de asielmotieven zou kunnen leiden. De Raad herhaalt dat de schaamte of het beschouwd worden als oneervol bij het niet uitvoeren van een ceremonie niet kunnen verklaren waarom verzoeker, indien hij een gegronde vrees heeft voor vervolging en het risico loopt op ernstige schade, niet vertrekt daar hij, bij een vlucht, de mensen die hem kennen en afweten van het niet organiseren van een ceremonie, nadien niet meer terugziet of op zijn minst voor een heel lange tijd niet meer zou terugzien. Eveneens herhaalt de Raad dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit zou blijken dat verhuizen in Afghanistan naar ander een dorp niet mogelijk is omwille van het clansysteem.

3.11. Verzoeker meent dat de documenten toegevoegd aan het administratief dossier een bevestiging vormen van zijn vervolgingsvrees, doch stelt de Raad vast dat de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten de bevindingen opgesomd onder punt 3.10. niet in positieve zin kunnen wijzigen. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande terecht "De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS."

In zoverre verzoeker met het bijvoegen van een medisch attest aan het verzoekschrift zijn relaas wil staven, wijst de Raad er op dat in het medisch attest, in zoverre leesbaar, sprake is van een litteken aan de linkerarm bij verzoeker. De Raad wijst er op dat het feit dat verzoeker een litteken heeft, niet aantoon dat dit ook op de door hem voorgehouden manier zou zijn opgelopen. Voorts, zelfs indien het litteken het gevolg zou zijn van messteken bij een ruzie met S., doet dit geen afbreuk aan de bevindingen opgesomd onder punt 3.10. waarin er op wordt gewezen dat verzoeker geenszins aantoon dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn individueel geval blijkt.

3.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, minstens dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, nu zijn asielaanvraag wordt afgewezen daar het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming te brengen zijn met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming."

*2.2.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij een eigen vrees voor vervolging inroept wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep in Afghanistan, namelijk de vrouwen, wijst de Raad er op dat de kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Het feit dat verzoekster nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, tast de ernst van de door haar aangehaalde vrees aan.*

Het aanbrengen van totaal nieuwe feiten, die reeds gekend waren van bij de aanvang van de asielprocedure, tijdens de beroepsprocedure, en die aldus niet door de commissaris-generaal konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling, vormen een ernstige inbreuk op de medewerkingsplicht die op verzoekster rust.

De Raad wijst er op dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verzoekster gevraagd werd of zij zelf nog eigen persoonlijke problemen gekend heeft in Afghanistan of in België, waarop zij

antwoordde "Nee" (gehoorverslag CGVS, vraag 67). Bij het afsluiten van het gehoor werd verzoekster opnieuw gevraagd of zij nog andere ernstige problemen had ervaren in Afghanistan behalve diegene die ze vertelde, waarop zij opnieuw ontkennend antwoordde (gehoorverslag CGVS, vraag 75).

De advocaat van verzoekster wijst er wel op dat vrouwen een risicogroep vormen en dat verzoekster heeft laten begrijpen dat haar levensomstandigheden onmenselijk waren daar ze niet naar school kon en niet naar buiten, dat ze niets mocht beslissen, dat er zich een incident heeft voorgedaan en dat aangezien het hier gebeurde we dan mogen denken dat het in het verre Afghanistan veel erger zou zijn geweest, dat er serieuze aanwijzingen zijn voor de omstandigheden waarin ze leefde, dat het onmenselijk is door tradities en aanwezigheid van extremistische groeperingen die grote delen van Afghanistan in handen hebben.

De Raad wijst er op dat verzoekster geenszins een vrees voor vervolging en een reëel risico op het lopen op ernstige schade in Afghanistan omwille van het feit dat zij een vrouw is naar voren heeft gebracht tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster op de vraag wat de reden was voor het feit dat zij geen scholing volgde, antwoordt *"de situatie was slecht toen ik klein was, mocht ik niet van mijn ouders want de situatie was slecht meisjes mogen sowieso niet naar buiten komen ze bleven altijd thuis"* (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 13) en op de vraag hoe verzoekster de zes jaar na de steekpartij heeft ervaren antwoordt *"ik was sowieso thuis, ik was altijd thuis enzo en mijn man die probeerde ook niet veel naar buiten te gaan mijn schoonvader deed de boodschappen in de bazaar"* (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 53) en op de vraag hoe de situatie was thuis in Afghanistan na haar huwelijk antwoordt *"Goed. Met mijn man was het goed, mijn schoonouders waren wat streng voor mij"* (gehoorverslag CGVS, nr. 68) en op de vraag op welke manier haar schoonouders streng voor haar waren verklaart *"als er iets was één of andere gelegenheid ... ik mocht niet meegaan. Mijn schoonouders die als er een trouwfeest was of overlijden een ceremonie zij namen altijd deel en ik moest thuis blijven want ik had te veel werk thuis dus ik moest dat dan altijd doen..."* (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 69). Daarnaast wijst de interviewer verzoekster er op dat het gesprek vertrouwelijk is en dat ook haar man niet kan weten wat zij er vertelt waarna gevraagd wordt of zij iets wil vertellen over het incident met haar man. Verzoekster antwoordt *"Wij stonden hier aan de voordeur en mijn man zei dat ik daar gewoon moest wachten en hij ging naar de andere kant en de deur ging open iedereen ging naar binnen en ik dacht ik ga mijn man zoeken en ik was bang dat de deur weer dicht zou gaan en hij werd kwaad waarom ik daar niet gewoon had gewacht op hem"* (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 70). Gevraagd of het klopt dat haar man haar sloeg, antwoordt verzoekster *"Nee hij schreeuwde wel lawaai gemaakt maar hij heeft me niet geslaan"* (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 71).

Op geen enkel ogenblik wijst verzoekster er op dat zij vervolging vreest of een risico loopt op ernstige schade omwille van het vrouw zijn in Afghanistan.

Bovendien wijst de Raad er op dat de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient actueel te zijn, hetgeen betekent dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. In zoverre verzoekster, die intussen 32 jaar is en waarvan haar schoonouders volgens haar verklaringen overleden zijn, tijdens het gehoor wees op de onmogelijkheid naar school te gaan evenals op de strengheid van haar schoonouders, toont zij geen actuele vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op het lopen van ernstige schade, aan. Waar zij er verder op wees dat zij altijd thuis was, is het vooreerst mogelijk dat zij altijd thuis was gelet op de strengheid van haar schoonouders, waarbij opnieuw dient gewezen te worden op voorgaande. Bovendien komt het antwoord dat zij altijd thuis was nadat de vraag werd gesteld hoe zij de zes jaar na de steekpartij heeft ervaren, zodat het antwoord mogelijks gegeven werd in het kader van het asielrelaas betreffende S., waarbij dient opgemerkt te worden dat aan voormeld asielrelaas geen geloof werd gehecht, minstens dat geoordeeld kon worden dat het gedrag van verzoeksters echtgenoot niet in overeenstemming kan gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging. Indien er kan van uitgegaan worden dat verzoekster altijd thuis was, ook na het overlijden van haar schoonouders, merkt de Raad op dat verzoekster geenszins aangeeft en uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat zij gedwongen werd, omwille van haar vrouw zijn, altijd thuis te blijven. De Raad herhaalt dat verzoekster er op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op wijst dat zij vervolging vreest of een risico loopt op ernstige schade omwille van het vrouw zijn in Afghanistan.

Betreffende het incident met haar man waarnaar de interviewer peilt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins aangeeft dat zij haar man zou

vrees of omwille van haar man een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift enkel vermeldt dat zij een eigen vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de vrouwen, alsook dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in haar hoedanigheid van vrouw in de Afghaanse context, beperkt zij zich tot een loutere bewering en toont geenszins aan waarom zij als vrouw in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het enkel vermelden van een vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de vrouwen, in haar verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster slaagt er niet in te overtuigen waar zij betoogt dat zij als Afghaanse vrouw deel uitmaakt van een sociale groep en dat zij als dusdanig als vluchteling dient te worden erkend. De Raad benadrukt in dit verband dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Verzoekster wijst tijdens het gehoor op bepaalde feiten uit het verleden, zoals het feit dat zij niet naar school ging omdat zij een meisje was en dat haar schoonouders streng waren voor haar alsook naar het feit dat zij altijd thuis was, doch maakt geenszins gewag van een actuele vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op onmenselijke behandeling. In voorliggend verzoekschrift maakt zij gewag van een vrees voor vervolging omwille van het vrouw zijn in Afghaanse context, doch laat na aan te tonen omwille van welke concrete problemen die zij heeft ondervonden of vreest te ondervinden, zij een genderspecifieke vervolging vreest. Zij verwijst slechts naar het vrouw zijn in de Afghaanse context doch toont hiermee geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan.

2.2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.1. Gelet op wat werd uiteengezet onder punt 2.2., kan niet worden aangenomen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij het niet eens is met de conclusie dat, gezien de vervolgingsvrees in vraag wordt gesteld, zij geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet, dat zij volhardt een risico tot onmenselijke en vernederende behandeling te hebben in geval van terugkeer naar Afghanistan en dat de overheid haar hiertegen niet kan beschermen, doch beperkt zich aldus tot het louter volharden in haar verklaringen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Waar verzoekster meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de feiten en omstandigheden eigen aan haar gezin en haar land van herkomst, laat zij na deze feiten en omstandigheden te duiden alsook uiteen te zetten op welke wijze het in rekening nemen van deze feiten en omstandigheden de beoordeling van haar asielaanvraag kan beïnvloeden. In zoverre verzoekster wenst te wijzen op de clanstructuur in de Pashtu gemeenschap en naar de traditie en het belang van de eer in Afghanistan, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.2.1. Voorts stelt verzoekster dat haar verklaringen eenduidig, coherent en van goede trouw zijn doch weerlegt zij hiermee niet bovenstaande pertinente vaststellingen onder punt 2.2.1.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar bijzondere kwetsbaar profiel als vrouw in een Afghaanse context, verwijst de Raad naar wat uiteengezet werd onder punt 2.2.2.

Dat verzoekster louter omwille van haar profiel als vrouw in Afghaanse context zou dreigen problemen te kennen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, wordt door haar echter op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Verzoekster kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren. Bovendien betoogt verzoekster dat het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet tegensprekt en niet bewijst dat zij in geval van een terugkeer naar Irak/Bagdad geen risico loopt op het herleven van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen, doch stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonst dat zij terug dient te keren naar Irak/Bagdad. Verzoekster verklaarde immers van Afghaanse nationaliteit te zijn, afkomstig uit het dorp Qalay Faiz in de provincie Kabul.

2.3.3. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul (district Qarabagh), louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekster betoogt dat de subsidiaire bescherming haar moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade omwille van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van verzoekster als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict dat in Irak, Bagdad, heerst, doch stelt de Raad vast dat de nood aan subsidiaire bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van het land van herkomst van verzoekster. Daar verzoekster verklaarde van Afghaanse nationaliteit te zijn, afkomstig uit het dorp Qalay Faiz in de provincie Kabul, dient de nood aan subsidiaire bescherming beoordeeld te worden t. a. v. de provincie Kabul in Afghanistan.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“In uw geval dient de veiligheidssituatie ten opzichte van het district Qarabagh, provincie Kabul beoordeeld te worden.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan-Security Situation" van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het Commissariaat-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat in de UNHCR Guidelines te lezen staat dat geenszins omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan elke Afghaan een vorm van bescherming dient te worden gegeven. Rekening houdend met de constante evolutie in het conflict, dient elke aanvraag individueel bekeken te worden. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij beweert dat er regionale verschillen zijn betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan doch dat het UNHCR rapport in tegendeel geen regionale verschillen bevat en bevestigt dat het hele Afghaanse grondgebied een binnenlands gewapend conflict kent alsook de onmacht van de Afghaanse staat om zijn eigen burgers te beschermen bevestigt, gaat verzoekster er aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict. In de bestreden beslissing verduidelijkt de commissaris-generaal "UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld." De Raad wijst er op dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad herhaalt dat niet ontkend wordt dat in Afghanistan een gewapend conflict heerst. Noch uit het UNHCR rapport van 19 april 2016, noch uit enige andere door verzoekster bijgebrachte informatie kan echter worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil meer zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet langer opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst, zijnde de provincie Kabul, district Qarabagh, in rekening te nemen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat er geen regionale verschillen zijn in het zich voordoen van willekeurig geweld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt ingegaan op de individuele situatie van verzoekster en dat gekeken wordt naar verzoeksters plaats van herkomst (provincie Kabul, district Qarabagh), waarna vervolgens de veiligheidssituatie aldaar wordt besproken. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan voormelde analyse, noch toont zij aan dat deze analyse niet meer actueel zou zijn en de situatie in de voormelde provincie en district fundamenteel zou zijn gewijzigd. De Raad wijst er op dat verzoekster kan gevolgd worden waar zij meent dat de analyse van de veiligheidssituatie dient te geschieden op grond van de meest actuele beschikbare informatie, doch dat zij geenszins aantoonst dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Qarabagh, niet langer actueel is. Met het enkel verwijzen naar 'toenemende conflicten in 2016', zonder te specificeren om welke conflicten in welke regio's het gaat, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat de informatie gebruikt door de verwerende partij bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Kabul niet meer actueel zou zijn. Waar verzoekster stelt dat het UNHCR rapport dat recenter is (dan het EASO rapport van januari 2016, dat de verwerende partij hanteert bij het beoordelen van de veiligheidssituatie), het willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict over het hele Afghaanse grondgebied bevestigt, stelt de Raad vast dat uit het UNHCR rapport van april 2016 geenszins kan afgeleid worden dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in gans Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met de loutere stelling dat er veel aanslagen plaatsvinden in Kabul, die een groot aantal willekeurige burgerslachtoffers veroorzaakt, zonder verdere informatie over het tijdstip van deze aanslagen of over het district waar deze aanslagen plaatsvinden, weerlegt verzoekster volgende motieven *"Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is."* niet. Waar verzoekster voorhoudt dat de situatie in 2016 verslechterd is binnen Kabul en de provincie Kabul met minstens 15 aanslagen tussen januari en juni 2016 en honderden burgerlijke slachtoffers, laat zij na te duiden welke bron deze informatie zou verschaffen. Voorts toont verzoekster met het verwijzen naar aanslagen met burgerslachtoffers in de ganse provincie Kabul, zonder dat het district gepreciseerd wordt, niet aan dat de voormelde analyse niet correct is. Met de verwijzing naar één enkele bomaanslag tegen vredevolle burgers die betogen in Kabul op 23 juli 2016, weerlegt verzoekster de voormelde analyse evenmin. Nergens uit verzoeksters informatie blijkt immers dat deze aanslag ertoe heeft geleid dat de situatie in de provincie Kabul, district Qarabagh drastisch is gewijzigd. Bovendien blijkt uit de door verzoekster geciteerde informatie geenszins dat de aanslag plaatsvond in het district Qarabagh waarvan verzoekster afkomstig is.

Met de algemene stelling dat het duidelijk is uit het UNHCR rapport dat er een binnenlands gewapend conflict plaats vindt in Afghanistan, dat de Afghaanse overheid, waaronder de ANSF, onmachtig is de burgers te beschermen zowel in de steden als op het platteland, dat de taliban en andere AGE meer en meer controle nemen over de regio's en dat het aantal burgerslachtoffers steeds toeneemt, alsook waar verzoekster stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 merkwaardig is verslechterd omwille van de toenemende aanwezigheid en toenemende agressieve campagnes van de taliban en de vele AGE in verschillende steden en regio's en dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dat de burgers steeds de dupe zijn van het conflict en dat 2015 het hoogste aantal burgerslachtoffers kende alsook met zijn betoog dat bezorgdheid werd uitgedrukt over de mogelijkheid en effectiviteit van het verzekeren van de veiligheid en stabiliteit in Afghanistan en dat schendingen van mensenrechten voorkomen in elk deel van het land, ongeacht wie controle heeft over dat deel, weerlegt verzoekster de voormelde motieven betreffende de beoordeling van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, evenmin. De Raad herhaalt dat uit het UNHCR rapport van april 2016 geenszins kan afgeleid worden dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in gans Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook waar verzoekster stelt dat het UNHCR rapport bevestigt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 merkwaardig is verslechterd omwille van de toenemende aanwezigheid en toenemende

agressieve campagnes van de taliban en de vele AGE's in verschillende steden en regio's, alsook de controle die ze er nemen, dat tegen het einde de taliban blijkbaar meer territorium had dan eender welk jaar sinds 2011, dat de proliferatie van AGE's met verschillende doelen en agenda's, inclusief de opkomende bedreiging van ISIS-geaffilieerde groepen, in combinatie met geweld tussen de opstandelingen de veiligheidssituatie verder gecompliceerd heeft en dat deze ontwikkelingen in overweging moeten genomen worden tegen een achtergrond van corruptie, problemen om overheidsautoriteiten te installeren en in stand te houden, voortdurende zorgen over de zwakheid van de rule of law en het niet voldoende presterende juridische systeem, hoge criminaliteit, wijdverspreide mensenrechtenschendingen en een algemeen klimaat van straffeloosheid, toont zij niet aan dat er in het district Qarabagh in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De Raad wijst er op dat verzoekster er zelf op wijst dat het gaat om verschillende steden en regio's, zodat zij niet aantoonbaar dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in gans Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster verwijst naar een artikel "*Taliban announce start of spring offensive in Afghanistan*" en stelt dat sinds maart 2016 de taliban hun 'spring offensive' leiden over heel Afghanistan, dat de actuele informatie over Afghanistan het binnenlands gewapend conflict bevestigen, en stelt dat betreffende de onmacht van de overheid en het ANSF, het ECOI document bevestigt dat het leger een heel groot aantal slachtoffers en deserteurs kent, wat hen in de uiterste moeilijkheden stelt om, enerzijds, het personeel te rekruteren, en anderzijds, een effectieve strijd te leveren tegen het toenemende aantal AGE's en hun toenemende macht, dat de situatie in 2016 verder verslechterd is en dat het ECOI rapport herhaalt dat de Afghaanse regering is getroffen door een grootschalige corruptie, nepotisme en vriendjespolitiek, alsook wijst op een artikel van de Deputy Director, Division Asia van Human Right Watch waaruit blijkt dat het Afghaanse conflict een tol blijft eisen bij de burgerbevolking gelet op de 1601 burgerdoden en 3565 burgergewonden in de eerste zes maanden van 2016, gaat verzoekster er ook hier aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Uit voormelde informatie die verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, het weze herhaald, kan niet worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil meer zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet langer opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst, zijnde de provincie Kabul, district Qarabagh, in rekening te nemen.

Verzoekster meent voorts dat wegens de algemene context van het conflict, niet alleen dient nagegaan te worden of zij een risico loopt op ernstige bedreiging van haar leven en fysieke integriteit maar ook of zij daadwerkelijk de mogelijkheid heeft zich te hervestigen in haar hoedanigheid van teruggekeerde asielzoeker in haar regio van afkomst of ergens anders in Afghanistan. Waar verzoekster, onder verwijzing naar het UNHCR rapport, betoogt dat vele Afghanen die de laatste jaren terugkeren niet in de mogelijkheid zijn te re-integreren in hun thuisgemeenschappen, wat leidt tot secundaire ontheemding, meestal tot stedelijke gebieden, dat terugkeerders enorme moeilijkheden ondervinden om hun leven herop te bouwen in Afghanistan, dat ongeveer 40% van de terugkeerders kwetsbaar zijn met weinig toegang tot levensmiddelen, eten en onderdak, dat de voortdurende onveiligheid in hun regio van oorsprong, het verlies van levensmiddelen en vermogen, het gebrek aan gezondheidszorg en onderwijs en moeilijkheden om hun land en eigendommen terug te krijgen, hindernissen vormen voor zowel IDP's als teruggekeerde asielzoekers, dat zij het slachtoffer zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aan haar lot zal worden overgelaten, aldaar in precare humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Bovendien dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de voortdurende onveiligheid in de regio als een dermate hindernis om zich te hervestigen in haar regio, nu zij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat uit de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt dat er in de provincie Kabul, behalve voor het district Surobi, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten, dat het gros van de gewelddaden die in de provincie plaatsvinden doelgericht is van aard, dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal te betreuen

burgerslachtoffers zeer laag is, te weerleggen. Voorts wijst de Raad er op dat uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt dat hij zijn huis niet verkocht heeft, doch dat zijn schoonbroer er voor zorgt alsook dat hij het deel van de boomgaard van zijn broer evenmin heeft verkocht (gehoorverslag CGVS echtgenoot, vraag nr. 31). Met de enkele verwijzing naar een algemene uiteenzetting over moeilijkheden die IDP's en teruggekeerde asielzoekers mogelijks kunnen ondervinden bij een terugkeer naar hun regio van herkomst in Afghanistan, toont verzoekster dan ook niet aan dat zij zelf dergelijke moeilijkheden zal ondervinden.

Waar verzoekster nog verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben.

2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat verzoekster geen andere argumenten aanvoert ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, wordt de schending van dit artikel evenmin dienstig aangevoerd.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Artikel 13 van het EVRM waarborgt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER